

Küçük Kızıl Sincabın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kızıl Sincabın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların fısıldadığı ve eğretili otlarının açtığı yerde, küçük bir kızıl sincap yaşıyordu. Kürkü sıcak kızıl-kahverengiydi ve kabarık kuyruğu soru işareti gibi kıvrılırdı. Üzerinde minik bir meşe palamudu düğmeli, yumuşak yeşil bir yaprak yelek vardı. Her sabah örgü dal çantasına fındık toplar ve ormana evim derdi.

Sincabın ağaç evi, sağlam bir meşe ağacının yükseklerinde, pürüzsüz dallardan ve yosundan yapılmıştı. Meşe palamutlarını düzgün sıralar halinde dizmiş ve örgü çimlerden bir perde asmıştı. Penceresinden mavi kuşları ve kelebekleri izlerdi. 'Ne de sıcacık bir yuva,' diye cıvıladı, bir fındık kemirerek. Orman huzurluydu ve sincap mutluydu.

Bir öğleden sonra gökyüzü grileşti ve ağaçların arasından şiddetli bir fırtına uğuldadı. Rüzgâr dalları salladı ve küçük ağaç evini dövdü. Yüksek bir çatırtıyla bir tahta aşağı yuvarlandı. Fırtına geçtiğinde sincap dışarı baktı. Çatısı kırılmış, duvarları eğilmişti. 'Ah hayır,' diye fısıldadı. 'Evim darmadağın.'

Sincap bir kütüğün üstüne oturdu, iri yuvarlak gözleri üzgün ve endişeliydi. Düşen bir tahtayı kaldırmayı denedi ama çok ağırdı. Eğilmiş bir dalı itmeyi denedi ama yerinden kıınıldamadı. 'Bunu tek başıma onaramam,' diye iç çekti, kabarık kuyruğu sarkarak. Tam o sırada ormanda tak-tak-tak diye bir ses yankılandı.

Bir ağaçkakan süzölüp kütüğün üstüne kondu. Tüyleri parlak siyah beyazdı ve başında parlak kırmızı bir tepelik vardı. Üzerinde minik bir çekiç bulunan küçük kahverengi bir alet kemeri vardı. 'Fırtınayı duydum,' dedi nazikçe. 'Ağaç evinin yardıma ihtiyacı var. Bir kanat uzatabilir miyim?' Sincap gözlerini kırıştırdı, emin değildi.

Sincap daha önce hiç ağaçkakan görmemişti. Dal çantasına sımsıkı sarıldı ve küçük bir adım geri çekildi. 'Sen çok... uzunsun,' dedi yumuşak bir sesle. Ağaçkakan kıkırdadı. 'Sen de çok küçüksün, ama sorun değil. Ben tahtaları gagalamakta iyiyim. Sen dal bulmakta iyisin. Birlikte çalışabiliriz.' Sincap bir an düşündü.

Kırık ağaç evine, sonra ağaçkakanın nazık kehribar gözlerine baktı. 'Peki,' dedi sonunda. 'Deneyebiliriz.' Ağaçkakan başını salladı ve meşe ağacına uçtu. Uzun gri gagasıyla sağlam yeni bir tahtayı yerine gagaladı. Tak-tak-tak! Ses düzenli ve kararlıydı. Sincap izledi, kuyruğu umutla kıvrıldı.

Sincap dallar ve findıklar toplamak için koşturdu. Çantasını yumuşak yosun ve sağlam çubuklarla doldurdu. Geri döndüğünde ağaçkakan yeni bir duvarı çekiçliyordu. 'Bu tahtalar dayanır,' dedi. Sincap yosunu çatlaklara sıkıştırdı ve findıkları köşelere bastırdı. Güneş gökyüzünde ilerlerken yan yana çalıştılar.

Kısa süre sonra ağaç evi yeniden yeni görünmeye başladı. Ağaçkakan sağlam yeni bir çatı gagalarken sincap dallardan bir korkuluk ördü. 'Dal örgün harika,' dedi ağaçkakan. 'Gagalaman da çok güçlü,' dedi sincap. Birlikte güldüler ve orman mutlu seslerle yankılandı. Ağaç evi her dakika daha da sağlamlaştı.

Bir tavşan hoplayarak yanlarından geçti ve burnunu oynattı. 'Ne takım çalışması!' dedi. Bir kirpi eğretili otlarının arasından bakıp gülümsedi. 'Ağaç evi her zamankinden daha güzel görünüyor!' Sincap gurur duydu. İlk başta temkinliydi ama şimdi evet dediği için mutluydu. Ağaçkakan gagasını sildi ve sırttı. 'İyi bir takımız,' dedi.

Sonunda ağaç evi bitti. Çatı düz ve sağlamdı, duvarlar sımsıkıydı. Sincap çim perdesini astı ve masaya bir kâse meşe palamudu koydu. 'Eskisinden bile güzel,' dedi. Ağaçkakan korkuluğa tünedi. 'Çünkü onu birlikte yaptık,' dedi. Sincap başını salladı, kalbi sıcacıktı.

Sincap yeni arkadaşına baktı. 'İlk başta korkmuştum,' diye itiraf etti. 'Ama sen bana yardım ettin ve şimdi evim güvende.' Ağaçkakan parlak kıvılcık tepeliğini yana eğdi. 'İyi komşular işbirliği yapar,' dedi. 'Arkadaşlar bunun içindir.' Sincap gülümsedi. Bu dersi asla unutmayacağını biliyordu. Orman her zamankinden daha sıcacık hissettirdi.

Bütün orman hayvanları meşe ağacının etrafında toplandı. Tavşan ayağını yere vurdu, kirpi alkışladı ve mavi kuşlar neşeli bir melodi söyledi. 'Yaşasın sincap ve ağaçkakan!' diye tezahürat yaptılar. Sincabın kabarık kuyruğu sevinçle sallandı. Ağaçkakan alet kemerini düzeltti ve eğildi. Ormanda mutlu bir gündü.

O akşam sincap ve ağaçkakan sıcacık ağaç evinin içinde oturdular. Yıldızlar yukarıda parıldarken fındıkları paylaştılar ve hikâyeler anlattılar. 'İstediğin zaman ziyarete gelebilirsin,' dedi sincap. 'Bunu isterim,' dedi ağaçkakan. Sonsuza dek arkadaş olmaya söz verdiler. Ağaç evi sıcaklıkla parladı ve orman yeniden huzurluydu.

O günden sonra küçük kızıl sincap ve ağaçkakan her gün ağaç evini paylaştılar. Fındık topladılar, gevşek tahtaları onardılar ve mevsimlerin değişişini izlediler. Sincap, iyi komşuların işbirliğı yaptığını ve yardım eden ellerin ormanı daha mutlu bir yuva yaptığını öğrendi. Ve ne zaman bir fırtına gelse, onunla birlikte göğüsleyebileceklerini biliyorlardı.

Ve böylece orman, dostluk ve takım çalışmasının yeri olarak kaldı. Yaprak yelekli küçük kıızıl sincap ve parlak tepelikli ağaçkakan en iyi arkadaş olarak kaldılar. Bir ağaç evinden daha fazlasını inşa etmişlerdi—güven inşa etmişlerdi. Ve ormandaki her canlı, iyi komşuların işbirliği yaptığını ve birlikte her şeyin mümkün olduğunu biliyordu.